

Ο λίθος του μνημείου – Κυριακή των Μυροφόρων.

Επίσκοπος Πολύκαρπος Βαγενάς (†).

Ευαγγελικά αναγνώσματα.

Δεν είναι απροσγείωτες. Δεν αγνοούν τους κινδύνους. Δεν τους είναι ξένα τα εμπόδια. Τα ξέρουν και τα υπολογίζουν όλα οι Μυροφόρες. Το ερώτημα πλανιέται ανάμεσά τους: «Τις αποκυλίσει ημίν τον λίθον εκ της θύρας του μνημείου;» (Μάρκ. 16:3), «Ην γαρ μέγας σφόδρα» (Μάρκ 16:5) ο λίθος που έφραζε τον τάφο, όπου είχε αποθεθεί το σώμα του Ιησού. Αδύνατες καθώς ήσαν δε θα κατόρθωναν να σείσουν μόνες τον ογκόλιθο. Το αντιλαμβάνονται. Αλλά το καθήκον τους διαγραφόταν σαφές. Το σώμα του νεκρού Διδασκάλου έπρεπε να αλειφτεί με μύρα.

Προ του ενταφιασμού το είχε μυρίσει πλουσιοπάροχα ο Νικόδημος. Αυτός είχε κάνει το καθήκον του. Τώρα ήταν η σειρά τους. Κι αν όλοι έκαναν ό,τι έπρεπε για τον Κύριο προηγουμένως, δεν είχε καμιά σημασία. Αυτές έβλεπαν το δικό τους χρέος. Δε νόμισαν πως η προσφορά των άλλων τους έδινε το δικαίωμα να απαλλαγούν από τη δική τους υποχρέωση. Η λατρεία τους προς τον Κύριό τους δεν τις αφήνει να ησυχάσουν, αν δεν προσφέρουν της θερμής τους αγάπης τα μύρα.

Είχαν παρακολουθήσει, «μακρόθεν εστώσαι», «που έθηκαν το σώμα του Ιησού». Είδαν με τα ίδια τους τα μάτια να ενταφιάζεται εκείνος που είχε κυριαρχήσει στο πνεύμα και την ψυχή τους. Τους είχε ανοίξει το δρόμο της αρετής, της πίστεως, του Ουρανού. Φυσικό ήταν να κλειστούν στον εαυτό τους και να αναλυθούν σε θρήνο για το νεκρό Διδάσκαλο. Αλλά η αγάπη γι' Αυτόν δεν τις αφήνει να ησυχάσουν. Αυτοί που πραγματικά αγαπούν, αγρυπνούν και ενεργούν. Δε μένουν νωθροί και αδιάφοροι. Αγόρασαν λοιπόν αρώματα πολύτιμα. Έκαναν σχέδια. «Λίαν πρωί της μιας των Σαββάτων», «σκοτίας έτι ούσης», «έρχονται επί το μνημείον». Δεν τις τρομάζει το σκοτάδι. Φωτίζει το δρόμο και τις καρδιές τους του Χριστού η αγάπη. Μόνο κίνητρο και όπλο στην πορεία τους της καρδιάς τους η φλόγα.

Η ψυχρή λογική τούς μιλάει για κινδύνους. Τις ανησυχεί για το ακατόρθωτο της μετακινήσεως της βαριάς ταφόπετρας. Ξέρουν πως βοήθεια δεν περιμένουν από κανένα. Και όμως προχωρούν. Άλλοι στη θέση τους θα στεκόntonταν ασφαλώς. Θα το συζητούσαν. Θα θεωρούσαν άσκοπο τον κόπο ίσως. Επιχειρήματα σοβαρότατα είχαν, για να δικαιολογήσουν τον εαυτό τους. Να μην ξεκινήσουν. Τα εμπόδια ήταν ικανά να τις κάνουν να γυρίσουν πίσω. Αυτές δε σταματούν. Δε δειλιάζουν. Δε χάνουν τις ελπίδες τους. Ο πόθος τους να βρουν τον Κύριο ήταν βαθύς και ασίγαστος. Τις όπλισε με θάρρος. Πιο μεγάλη από τον ογκόλιθο η αγάπη τους.

Και νίκησαν. Η γενναιότητα, η τόλμη, η αγάπη τους η μεγάλη αμείβεται. Δικαιώνονται οι ακαθόριστες ελπίδες τους. Πριν φτάσουν στο μνημείο, «θεωρούσιν ότι αποκεκύλισται ο λίθος» (Μάρκ. 16:4). Διαπιστώνουν, πρώτες αυτές πως ο τάφος είναι κενός. Πρώτες βλέπουν τον αστραπηβόλο άγγελο. Πρώτες ακούν και μεταδίδουν «το φαιδρόν της αναστάσεως κήρυγμα». Περιβάλλονται με τιμή μοναδική. Ικανοποιούν ολοκληρωτικά της καρδιάς τους τον πόθο, έστω κι αν αντί για τον αγαπημένο Διδάσκαλο βρίσκουν τον αδειανό του τάφο.

Ήταν κάτι πιο πολύ από ό,τι προσδοκούσαν. Αυτό συμβαίνει πάντοτε με αυτούς που ποθούν το Χριστό και ζητούν τη συντροφιά του. Έτσι συμβαίνει με εκείνους που θέλουν να γεμίσουν την ψυχή τους με τη χάρη

Του. Μ' αυτούς που νιώθουν ασίγαστη την ορμή να εκπληρώσουν το χρέος τους στον Κύριο. Καμιά ταφόπετρα, κανένα τείχος δεν μπορεί να βρεθεί ανάμεσα.

Αν νιώθεις τον πόθο να βρεθείς κοντά στο Χριστό, μη διστάζεις. Μη δειλιάζεις. Μπορεί να είναι πολλά τα εμπόδια και μεγάλα. Ογκόλιθοι τεράστιοι απιστίας ή λιποψυχίας τον κρύβουν από τα μάτια μας. Αγκωνάρια σκληρά και πανύψηλα ορθώνονται και μας φράζουν το δρόμο. Πάθη, κακίες, πειρασμοί, αδυναμίες, επιδράσεις αμαρτωλές, ειρωνείες και αντιδράσεις, υψώνουν τείχος που μας χωρίζει από τον Κύριο.

Όλα συνεργάζονται να σβήσουν τη φλόγα της αγάπης μας. Θέλουν να μας γυρίσουν πίσω στο δρόμο που πήραμε να συναντήσουμε το Χριστό. Η λογική, αντί να μας ωθήσει, γίνεται εμπόδιο στην πίστη και τις επιδιώξεις μας. Οι άλλοι γύρω μας που κουρασμένοι, δειλιασμένοι, γυρίζουν πίσω, μας επηρεάζουν. Ο νους μας θολώνει. Η θέληση γονατίζει. Η καρδιά ραγίζει και ψυχραίνεται. Ο παγερός άνεμος της αδιαφορίας και της νωθρότητας μαραίνει τις αγνές μας διαθέσεις. Αλλά, αν θέλουμε να ζήσουμε και να πετύχουμε, πρέπει να βαδίσουμε, να πλεύσουμε και αντίθετα στο ρεύμα. Αν αφεθούμε στην ορμή του ρεύματος άβουλοι, μας καρτερεί ο θάνατος. Η ζωή, η νίκη, η χαρά, η ευτυχία είναι το δώρο των τολμηρών. Των αγωνιστών. Των πιστών.

Με όπλο κι εμείς, αδελφέ μου, την πίστη και την αγάπη προς το Θεό, μη σταθούμε. Δεν πρέπει να μας τρομάζουν τα εμπόδια και οι αντιδράσεις, οι αντιξοότητες. Πίσω από αυτά κρύβεται Εκείνος. Δοκιμάζει αν πραγματικά και ολόψυχα τον θέλουμε. Περιμένει να δει τη σταθερότητα της πίστεώς μας. Να διαπιστώσει αν η αγάπη μας είναι φλογερή. Αν ο αγώνας μας είναι ειλικρινής και η επιθυμία μας αγνή.

Τότε, μας δίνει τη δικαίωση. Φανερώνεται. Στεφανώνει την προσπάθειά μας με τη χάρη Του. Μας αποκαλύπτεται. Γίνεται παραστάτης και οδηγός μας. Βγάζει αυτός τα εμπόδια από τη μέση. Ξαφνιαζόμαστε, πώς πέφτουν σαν χάρτινοι πύργοι τα τείχη και αφήνουν ελεύθερο το δρόμο μας οι ογκόλιθοι.

Η παρουσία του φτερώνει τότε το είναι μας, ανακαινίζει την ύπαρξή μας. Μας δίνει καινούργιο θάρρος. Ατσαλώνει τη θέληση και την τόλμη μας. Τίποτα δεν μπορεί να σταθεί ορθό στην ορμή μας. «Συντροφιά με το Χριστό» ανασταίνονται μέσα μας οι ελπίδες και οι πόθοι. Συντροφιά με τον αναστημένο Λυτρωτή νιώθουμε κι εμείς λυτρωμένο τον εαυτό μας. Η αγωνιστικότητά μας γίνεται ακατάβλητη. Ζούμε στην ατμόσφαιρα του Ουρανού. Γεμίζει η ψυχή μας με ευφροσύνη και αγαλλίαση.

Αυτές είναι οι στιγμές που νιώθουμε πως δεν είμαστε μόνο σαρκικοί. Γευόμαστε το μεγαλείο της πνευματικής μας οντότητας. Δοκιμάζουμε τη χαριτωμένη ζωή για την οποία είμαστε πλασμένοι. Είναι οι ώρες της ανατάσεως και της λατρείας του Θεού.

Ω, αν πλήθαιναν στη ζωή μας αυτές οι στιγμές! Πόσο θα νιώθαμε ευτυχισμένοι! Αλλά στο χέρι μας είναι. Οι μυροφόρες μας δείχνουν το δρόμο. Η ευτυχία, η παρουσία του Χριστού, η απύθμενη ψυχική ικανοποίηση είναι για μας. Αν τα λαχταράμε, κανένας ογκόλιθος, κανένα εμπόδιο δεν μπορεί να μας τα στερήσει.

**Από το βιβλίο: Πολυκάρπου Βαγενά, Μητροπολίτου Κερκύρας,
«Ελθέτω η βασιλεία σου», τ. Β', σελ. 193.**

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>